មើលលើ មើលក្រោម

ខ្ញុំងើយមើលលើ ឃើញសព្វសារពើ ធ្វើឱ្យខ្ញុំខ្ជាស
ឃើញគេខ្ពង់ខ្ពស់ ហួសខ្ញុំស្រលះ ឆ្ងាយគ្នាពេកណាស់
ច្បាស់មេឃនិងដី។

ឃើញអស់អ្នកប្រាជ្ញ អ្នកមានអំណាច អង់អាចល្បាញល្បី
មានយសមានសក្តិ មានប្រាក់សៃដ្ឋី ម្ល៉ះសមមានក្តី
សុខក្រៃប្រមាណ។

ទៅណាមកណា មនុស្សផងឆ្លេឆ្លា ស្រវាភ្ជាប់ប្រាណ
ស្តែងស្តីគេស្តាប់ គេគ្រាប់រាប់អាន គិតអ្វីធ្វើបាន
មិនខានបំណង។

បែរមករូបខ្ញុំ បុណ្យតូចមិនធំ សមខ្សត់ធនធង
ប្រាជ្ញាស្តើងស្តួច តិចតួចកន្លង បានត្រឹមមួយឈោង
មួយយោងខ្លួនបាន។

ពុំគួរខ្ញុំប្រឹង ងើបងើយសម្លឹង មើលអ្នកថ្កើងថ្កាន
នាំចិត្តសល់វៃ អំពល់រំខាន ខ្លួនអើយកុំស្មាន
បានដូចគេឡើយ។

ខ្ញុំឱនមើលក្រោម ក្រែងមានអ្វីលោម នាំចិត្តឱ្យស្បើយ
ឃើញអ្នកតូចទាប ជុនជាបតិតត្រើយ ដល់យល់ជាក់ហើយ
ចិត្តអើយរីតខ្ចល់។

ឃើញអ្នកឈឺផ្សា
ខ្លះសោតកំព្រា

ខ្លះខ្សត់អត់ឃ្លាន
ខ្លះវើសសំរាម

មើលឃ្យរចិត្តខ្លោច
ម្តេចខ្លះខ្ពស់ខ្ពង់

ខ្ញុំដកភ្នែកចេញ
ខ្ញុំមើលខ្លួនឯង

ដូច្នេះគួរខ្ញុំ
ទោះច្រើនទោះតិច

ខ្វាក់ខ្វិនពិការ
រងារសោកសល់
បំណុលជីវិត។

គ្មានលំនៅដ្ឋាន
តាមទីឆ្ងាយជិត
គិតប៉ងពាធា។

អនេកអាណោច
លង់លើមេឃា
ដូចធ្លាក់អវចី។

មើលមិនចំណេញ
ថ្លឹងថ្លែងជាថ្មី
ប្រពៃក្រៃលណាស់។

ខិតខំសន្សំ
តាមកិច្ចឱកាស
មនុស្សនិងទេវតា។

គថ្លង់វិកល
ខំរស់លោះបុល

គ្មានរបរពិត
ត្រូវមនុស្សឧក្រិដ្ឋ

មនុស្សដូចតែគ្នា
ខ្លះរងវេទនា

លើក្តីក្រោមក្តី
ឃើញខ្ញុំមានអ្វី

អំពើល្អល្អះ
ទើបរស់មិនខ្លាស

ប៊ុនចាន់ ថ័យរាថ អភ័យសង្គ្រាម សុក្រសីរី